

Římskokatolická farnost Sv. Tomáše Praha 1

Skutky milosrdenství IV

**7. SKUTEK TĚLESNÉHO MILOSRDENSTVÍ:
POHŘBÍVAT ZEMŘELÉ**

a

**7. SKUTEK DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ:
MODLIT SE ZA ŽIVÉ I ZEMŘELÉ**

PRACOVNÍ MATERIÁLY V ROKU MILOSRDENSTVÍ
2016

7. SKUTEK TĚLESNÉHO MILOSRDENSTVÍ: POHŘBÍVAT ZEMŘELÉ

Nový trend: Češi opouštějí své mrtvé

Jedním z kritérií, která paleontologové používají při rozeznávání, jestli pralidé, jako Neandertálci nebo Australopitkové, už byli lidskými bytostmi, je to, jak se chovali vůči svým zemřelým. Od pravěku úcta k zemřelým nabývala v různých civilizacích velmi rozmanité podoby. Faktem však zůstává, že patří neoddelitelně k lidské kultuře, a vztah k mrtvým pomáhá určit morální a kulturní vyspělost dané civilizace. Úcta k zesnulým je obvykle spojená s respektem k živým, a lze mít přinejmenším podezření, že společnost, která si přestala vážit ostatků svých předků a chová se vůči nim, jako by to byly pouhé předměty, nemá o mnoho lepší vztah vůči právům a potřebám svých živých současníků.

Proto vnímáme jako znepokojující tolik signálů, které ukazují, že v Čechách stále klesá zájem a starost o vlastní zesnulé¹. Neříká to nic dobrého o naší společnosti. Poněvadž jsou to trendy, které se rozšiřují tiše a nepozorovaně, chtěli jsme přispět touto brožurkou, poslední v seriálu, který jsme věnovali tématice skutků milosrdenství, k přemýšlení a možná i ke změně některých sociálních směrů².

---

1 O vztahu k zemřelým už se mluvilo před několika lety kvůli výstavě „Bodies - The Exhibition“ v pražské Lucerně, ale to byla přece jen výjimečná situace, tady uvažujeme o změnách každodenních zvyklostí naší společnosti.

2 Nechtěli jsme zatěžovat tyto úvahy statistikou, cenami různých druhů pohřbů a podobně. Tyto informace ale můžete nalézt v pramenech, jako www.penize.cz/nakupy/292466-kolik-stoji-smrt-cesi-na-poslednim-rozloucenim-setri; zpravy.idnes.cz/pohreb-opusteni-lide-pohreb-za-statni-penize-f3h-/domaci.aspx?c=A160927_140009_domaci_fer nebo www.penize.cz/nakupy/292466-kolik-stoji-smrt-cesi-na-poslednim-rozloucenim-setri nebo www.rozhlas.cz/nabozenstvi/vyzvy/_zprava/proc-cesi-nepohrbivaji-sve-mrtve—349293.

Jedním fenoménem spojeným s tímto vývojem je, jak se naše společnost vzdálila od smrti všeobecně. Ať je důvodem k tomu strach, stud nebo přehnaný pragmatismus, dá se obecně říci, že stále více lidí umírá o samotě, že tělo zemřelého je ihned izolované, abychom ho neviděli (situace, ve které by rodina a přátelé truchlili kolem zesnulého, je pro běžně lidi minulostí, kterou znají snad už jen z literatury). Navíc, pohřeb je časově tak vzdálený od úmrtí, že by se s nadsázkou dalo říci, že už to přebolelo. V podstatě není důvodu, aby se pohřeb konal patnáct dnů po smrti. Tradice naší země byla pohřbívat třetího dne, což obsahuje jasnou symboliku odkazu na vzkříšení Páně. Proč čekáme v současné době týden, deset nebo i patnáct dní? Pravděpodobně jen se zvyku, bezdůvodně, ale tím často okrádáme obřad o jeho charakter rozloučení a truchlení... protože jsme to pravděpodobně udělali už předtím, s většími těžkostmi, bez pomoci tohoto rituálu.

A zřejmě to, jak jsme ztratili kontakt se smrtí, připravilo půdu současnému vývoji. Jaká je situace dnes?

□ Česko je obecně považováno za velmoc žehu. Poslední známé údaje uvádějí, že přibližně osmdesát jedna procent pohřbů končí zpopelněním. V této statistice jsme tak třetí na světě. Dohromady je v Česku sedmadvacet krematorií. Důvody jsou jednak historické, ale také praktické (možnost lepšího uložení zpopelněných ostatků, i doma nebo na jiném místě než na veřejném pohřebišti, což mimochodem, jak uvidíme později, odporuje nařízení katolické církve), ale důvodem je určitě i to, že tato varianta vychází o dost levněji než klasické pochování do země.

□ Požadavky pozůstalých na podobu pohřbu se prý v posledních letech nijak výrazně nemění. Patrná je častá snaha o co nejnižší náklady. Ve větších městech dochází k velkému počtu pohřbů bez obřadu. V některých regionech se to týká dokonce každého druhého nebožtíka.

V posledních letech v Česku prudce přibývá opuštěných lidí, jimž musí pohřeb vypravit obec. Nejlevnější pohřeb vyjde zhruba na osm tisíc korun, ale ani to si někteří chudí Češi nemohou dovolit. Nebo se příbuzní, kteří by si to dovolit mohli, k nim nehlásí. Náklady na jejich pohřeb tak musí uhradit obec nebo stát. Počet

Statistiky ukazují, že:

• V roce 2007 zaplatil stát 97 pohřbů, které vyšly na celkem 850 000 korun

• V roce 2015 už stát zaplatil 1 096 pohřbů, které dohromady stály 9,6 milionu

takovýchto pohřbů se během posledních deseti let prý **zvedl o víc než tisíc procent**. Před devíti lety to byla maximálně stovka případů, během deseti let se číslo zvýšilo jedenáctkrát. V Praze se za rok takto pohřbí přibližně dvě stovky lidí, v Plzni nebo v Liberci zhruba šedesát. Zemřelé osoby jsou většinou bez blízkých, nebo sice mají příbuzné, ale ti, vzhledem k tomu, že se s nimi nestýkali, jim nechtějí pohřeb vypravit.

□ Smutným, ale stále častějším jevem je také vyklízení hrobů, o které pozůstalí ztratili zájem a přestali platit nájemné. Pokud jsou upomínky pohřebního ústavu bez odezvy, ostatky se přesunou do hromadného hrobu a uvolněné místo se nabídne novému zájemci.

Důvody k tomu všemu jsou různé, a asi všechny stojí za zamyšlení:

Například je třeba konstatovat, že mnoho lidí umírá o samotě, protože žijí sami, bez kontaktu s příbuznými a sousedy.

Dříve bylo také normální, že si lidé dopředu říkali, jak si přejí, aby s nimi bylo naloženo. Teď, protože se téma smrti stalo do jisté míry tabu, se stává, že příbuzní nevědí, co by měli dělat, jaké bylo přání nebožtíka, nebo jestli je něco už předem organizováno a zapláceno.

Zároveň dříve bylo běžné, že si lidé spořili na pohřeb a hrob během života. To dnes vymizelo. Lidé tak často na pohřeb ani nemají peníze. A to klade otazník na obě strany: kdyby zemřel můj milovaný člověk, byl bych ochoten zajistit mu důstojné rozloučení? Nechybí mi láska, pokud si myji ruce? A na druhé straně, není projevem lásky být prozíravý a něco udělat, aby moji příbuzní měli co nejméně práce a starostí, až ten den přijde?

Každý člověk má právo na důstojný život, na důstojné umírání, na důstojné zacházení s jeho tělesnou schránku. A i to nám připomíná, že člověk není předmět, ale že každý jedinec má nesmírnou hodnotu.

Trend zanedbávání poslední služby zemřelým může být projevem odlidštění. Proto je žádoucí, abychom jako křesťané podpořili všemi

možným způsobem opačný trend. Aby náš pohřeb byl v kostele; aby se nestal soukromou událostí rodiny, nýbrž rozloučením celé komunity; aby se lidé dozvěděli, že kněz může vést rozloučení i v krematoriích; aby byly naše hroby dobře udržovány...

Skutky milosrdenství... Konkrétní láska k těm, od kterých nečekáme, že nám to viditelně odplatí... projev víry, který ukazuje, jak víra prospívá k lidství.

A jak to vypadá jinde?

Právě tento týden, v úterý, Vatikán, nebo přesněji Kongregace pro nauku víry, se souhlasem Papeže Františka, zveřejnila dokument *Ad resurgendum cum Christo*, tj. „Abychom s Kristem vstali z mrtvých“. Potvrzuje v něm důvody, proč církve upřednostňuje pohřbívání zesnulých do země, a stanovuje pravidla pro uchovávání popela v případě kremace.

Dokument odpovídá na situaci, která není tak naléhavá jako ta, kterou jsme popsali u nás, ale bere v potaz společnosti, ve kterých lidé ještě nezapomněli na své zesulé, ani je nepřestali pohřbívát a prokazovat jim úctu. Spíše se začínají šířit různé praxe, které nějakým způsobem oponují křesťanskému pohledu na člověka, a vyjadřují spíše víru v panteismus, v nihilismus (smrt jako definitivní konec) anebo v reinkarnaci, než v naději na vzkříšení.

Novinkou dokumentu je výslovný zákaz („je nepřípustné“) „uchovávání popela doma v obydlí“, nebo „jeho rozptýlování do vzduchu, na zem nebo do vody nebo jakýmkoli jiným způsobem“. Kremace, tak obvyklá už u nás, není zakázaná, ale dokument upřesňuje, jak zachovávat v případě kremace křesťanský duch a smýšlení.

Zmíněný dokument doplňuje a upřesňuje po více než padesáti letech to, co bylo tehdy řečeno v instrukci tehdejšího Svatého oficia (dnes Kongregace pro nauku víry) *Piam et constantem* z 5. července 1963, která stanovila, „aby se věrně dodržovala zvyklost pohřbívát mrtvá těla zemřelých“, avšak s tím dodatkem, že kremace „sama o sobě není v protikladu ke křesťanskému náboženství“ a že již nemají být odpírány svátosti a pohřební obřady těm, kdo požádali o kremaci, za podmínky, že takové rozhodnutí nebylo vedeno „popíráním křesťanských dogmat nebo sektářským duchem či nenávistí ke katolickému náboženství a k církvi“. Tato změna křesťanské kázně pak byla

přijata Kodexem kanonického práva (1983) a Kodexem kánonů východních církví (1990). Dokument je podepsán prefektem Kongregace pro nauku víry, kardinálem Gerhardem Ludwigem Müllerem, a sekretářem kongregace, arcibiskupem Luisem F. Ladaria.

Možná pro českou společnost jako takovou není tento dokument zajímavý... (poněvadž bychom si mohli klást za cíl dopomáhat k tomu, aby lidé své zemřelé pohřbívali a prokazovali úctu a lásku svým blízkým, a to nezávisle na způsobu), ale určitě je to pro křesťany zajímavý dokument, a proto vám ho chceme přiblížit prostřednictvím několika otázek a odpovědí.

Tedy, dovoluje církev zpopelnění? Mohu se nechat zpopelnit?

- Ano, dokument potvrzuje , že „ církev nevidí doktrinní důvody k bránění této praxi“, pokud k rozhodnutí pro kremaci vedou „důvody hygienického, ekonomického nebo sociálního charakteru“. Dále říká, že „**církev i nadále upřednostňuje pohřbívání těl**, protože tím se zemřelým prokazuje větší úcta; **pohřeb žehem však není zakázán**, pokud nebyl zvolen z důvodů odporujících křesťanské nauce“ (č. 4).

Není kremace překážkou vzkříšení těla?

- **Jak vysvětluje dokument, ne:** “Zpopelnění mrtvého těla se nedotýká duše a nebrání Boží všemohoucnosti ve vzkříšení těla, a tedy neobsahuje objektivní popření křesťanské nauky o nesmrtelnosti duše a vzkříšení těla“ (č. 4).

Jestliže zpopelníme příbuzného, máme nárok na křesťanský pohřeb?

- Záleží na důvodech rozhodnutí pro kremaci. Pokud se při rozhodnutí pro kremaci nevyskytují důvody odporující křesťanské nauce, pak dokument dokonce doporučuje, aby se kremace uskutečnila **podle specifických liturgických a pastoračních instrukcí**, přičemž zvláště [se má dbát] na to, aby se zabránilo jakémukoli pohoršení nebo postoji náboženské lhostejnosti“ (č. 4).
- Ale „v případě, že by zesnulý naléhavě trval na kremaci a rozptýlení svého popela do přírody **z důvodů odporujících křesťanské víře, je třeba odmítnout pohřební obřady** podle ustanovení práva“ (č. 8).

A co mám udělat s popelem?

- „V případě, že se z legitimních důvodů přistoupí k volbě zpopelnění

mrtvého těla, musí popel zesnulého být uložen zpravidla **na posvátném místě**, to znamená na hřbitově, anebo v některých případech v kostele nebo v prostoru zvláště vyhrazeném pro tento účel příslušnou církevní autoritou (č. 5)“.

Proč na posvátném místě?

- „Už od počátku si křesťané přáli, aby se jejich zesnulí stali předmětem modliteb a vzpomínek křesťanského společenství. Jejich hroby se stávaly místy modlitby, připomínky a meditace.“ V tomto smyslu, **„Uchovávání popela na posvátném místě může přispět k umenšení rizika, že by zesnulí byli zbaveni modliteb a vzpomínek ze strany příbuzných a křesťanského společenství. Tímto způsobem se rovněž zabrání možnosti zapomnění a nedostatku úcty, k nimž může docházet především po odchodu první generace, jakož i provádění nevhodných a pověrečných praktik“** (č. 5).

Takže popel nemůžeme mít doma?

- Z uvedených důvodů, **ne: „Uchovávání popela doma v obydlí je nepřipustné“**. Pouze „při výjimečných a závažných okolnostech“ může biskup nebo ordinář udělit povolení uchovávat popel doma v obydlí (č. 6).

... doma ne... a v několika domech ještě méně:

- Vůbec ne. Ani v těch výjimečných případech, kdy by bylo možné uchovávat popel doma v obydlí, **„popel nemůže být rozdělen mezi různé části rodiny“** a v každém případě „je třeba vždy zajistit úctu a vhodné podmínky pro jeho uchovávání“ (č. 6).

... A nemůžeme jej vysypat do vody?

- Také ne. „Pro zabránění jakémukoli nedorozumění panteistického, naturalistického nebo nihilistického charakteru **není dovoleno rozptylování popela do vzduchu, na zem nebo do vody nebo jakýmkoli jiným způsobem**“.
- Rovněž není dovoleno, pokud se na to někdo ptá, ani „používání popela z kremace **pro upomínkové účely, pro klenoty nebo jiné předměty**“. To je výslovně zakázáno, se zdůrazněním, „že takové postupy nelze ospravedlnit hygienickými, sociálními nebo ekonomickými důvody, jež mohou motivovat rozhodnutí pro kremaci.“

A proč raději pohřbít?

- „Církev se řídí starobyklou křesťanskou tradicí a **naléhavě doporučuje, aby těla zesnulých byla pohřbívána na hřbitovech nebo na jiných svatých místech**. Při vzpomínce na Pánovu smrt, jeho pohřeb a zmrtvýchvstání,(...) je pohřbení do země tou nejvhodnější formou, **jak vyjádřit víru a naději ve vzkříšení těla**“. (č. 3)
- „**Pohřbíváním těl věrných zemřelých potvrzuje církev svou víru ve zmrtvýchvstání těla** a chce tím zdůraznit vysokou důstojnost lidského těla jakožto integrální součásti osoby, jejíž dějiny tělo sdílí“. (č. 3)
- „[Církev] **nemůže připustit postoje a rituály, které obsahují pomýlené postoje ke smrti**, již považují buď za **definitivní zneplatnění osoby** nebo za okamžik jejího **splnutí s matkou přírodou** či s vesmírem nebo za jednu etapu procesu reinkarnace anebo definitivní osvobození z „uvěznění“ v těle“. (č. 3)
- „Pohřbívání na hřbitovech a na jiných svatých místech je rovněž **vhodnou odpovědí na povinnou úctu a ohled k tělům věrných zemřelých**, která se křtem stala chrámy Ducha Svatého“ (č. 3).
- „Církev považuje pohřbívání mrtvých za **skutek tělesného milosrdenství**“ (č. 3).
- „Pohřbívání (...) **napomáhá** rodinným příslušníkům i celému křesťanskému společenství **při vzpomínce na zesulé a při modlitbě za ně**, jakož i při uctívání mučedníků a svatých“. (č. 3)

A co by se dalo dělat?

- ✓ Rozšířit možnost rozloučení v kostele.
- ✓ Pomáhat k tomu, aby se lidé dozvěděli, že kněz může vést rozloučení i v krematoriích.

- ✓ Pečovat o hroby příbuzných.
- ✓ Zúčastnit se zádušních mší či rozloučení našich známých.
- ✓ Informovat blízké, jak se mnou naložit v okamžiku mé smrti a po ní: Pokud se mi něco stane, chci, aby zavolali faráře? Chci darovat svoje orgány? Přeji si být pohřben spolu se svými v rodinném hrobu? Nemělo by to být tabu, o kterém se v rodině nemluví. Protože rodina by mohla v tom okamžiku nebýt na blízku, může k tomu posloužit i malý dokument, který člověk může nosit v peněžence, nebo závěť.
- ✓ Uspořít během života na vlastní pohřeb a hrob, buď přímo nebo přes nějaké pojištění.
- ✓ Dbát na to, aby se rozloučení nestala soukromou událostí rodiny, nýbrž rozloučením celé komunity.

***

7. SKUTEK DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ: MODLIT SE ZA ŽIVÉ I ZEMŘELÉ

Proč se modlit za zemřelé?

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (srov. Lk 20,38). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl.

O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: "Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy" (2 Mak 12,46).

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očištění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem. Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: "Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby." (sv. Jan Zlatoústý)

Památka všech věrných zemřelých či lidově „dušičky“ je dnem, kdy se církev zvláště modlí za zemřelé. Tento zvláštní den modliteb zavedl roku 998 clunyský opat Odilo († 1048). Ve 13. století se tento zvyk rozšířil v západní církvi a papež Benedikt XV. jej v roce 1915 potvrdil pro celou církev.

"Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, velmi jim to prospívá..." (podle sv. Cyrila Jeruzalémského + 386)

Pramen: <http://www.vira.cz>

Modlitba za zemřelé - plnomocné odpustky

Možnost získat plnomocné odpustky pro duše v očistci

Památka všech zemřelých, lidově označovaná jako „Dušičky“, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očišťování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očišťování „očistcem“.

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky - tedy prominutí časných trestů za odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků:

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl Svatého Otce
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku, tj.:

* **1.11. - odpoledne a 2.11. - po celý den**

v kostele se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci.

• **od 1. 11. do 8.11. - „dušičkový oktáv“**

a navíc již od 25.10. pro ty, kdo od 3. do 8. 11. nemohou z vážných důvodů navštívit hřbitov

Na hřbitově se pomodlit za zemřelé (třeba jen v duchu).

V případě Malé Strany, kde hřbitovy nejsou, lze zmínit, že mnoho našich kostelů jsou pohřebiště. U sv. Tomáše krypta u vchodu do kostela se stala kolumbáriem, kde čekají na vzkříšení pozůstatky několika našich farníků. Proto i tady je možné vykonat tuto modlitbu za zemřelé.

Pokud chybí plná dispozice (není splněn některý z vypsanych bodů), pak se získává odpustek pouze částečný.

Modlitby za zemřelé³

Za zemřelé

Věčné odpočinutí dej jim,
Pane, a světlo věčné ať jim
svítí!

Ať odpočívají v pokoji.
Amen.

Bože, Stvořiteli a Vykupiteli
všech věřících, uděl duším
svých služebníků a služebnic
odpuštění všech hříchů, ať

pro naše modlitby dosáhnou prominutí, jak si vždy přáli - který žiješ a vládneš na věky věků. Amen

Bože, Pane živých i mrtvých, smíme se na tebe obracet s každou starostí. Prosíme tě za ty, kteří zemřeli a dosud nejsou plně spojeni s tebou. Zbav je vin a překážek, které jim stojí v cestě k tobě. Dej, ať brzy zakusí plné štěstí života s tebou.

Pane, komu ty otevřeš bránu nebeského domova, tomu ji nikdo nezavře. Uveď do svého světla zemřelé, kteří umírali s nadějí na vzkříšení. Amen.

Dobrotivý Pane Ježíši, dej zemřelým věčný pokoj.

Maria, Matko Boží, Matko milosrdenství, pro za nás za všechny, kdo zesnuli v Pánově pokoji.

---

3 Modlitby za zemřelé čerpáno z malé publikace **MODLITEBNÍ KNIHA**, vydané Karmelitánským nakladatelstvím Kostelní Vydří 2001.

Ježíši, pro bolesti, které jsi vytrpěl při svých smrtelných úzkostech v zahradě na Olivové hoře, při bičování, při korunování trním, cestou na Kalvárii, při ukřižování a umírání, smiluj se nad dušemi v očistci, zvláště nad těmi, na které nikdo nevzpomíná! Vysvobod' je z hořkých útrap, zavolej je k sobě a láskyplně je v nebi přiviň do náručí.

Otče náš 1x

Zdrávas, Maria 1x

Věčné odpočinutí 1x

(Lev XIII.)

***

.Drahocennou krví Ježíšovou vysvobod', nebeský Otče, naše drahé zemřelé a dej, ať je tvoji svatí andělé přivedou do domova tvé věčné lásky. Matko Boží, utěšitelko ubohých duší, a všichni andělé a svatí, orodujte za ně!

Když já to nemohu učinit, odplaf' jim ty, Pane, vše dobré, co pro mě vykonali. Prosím o odpuštění a milosrdenství pro ně ve jménu Ježíšově!

V tobě, Pane Ježíši Kriste, je nám nesmrtelnost nejen přislíbena, v tobě jako vtěleném Božím Synu a našem bratru je nám darována. Tvé slovo nám dává nesmírnou naději: "Kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude žít" (Jan 11,25). A tak naši zemřelí nejsou mrtvi, jsou živi v Bohu a v tobě, Pane Ježíši Kriste. Jistěže se jim posledního završení dostane až v budoucím vzkříšení, avšak když zemřeli, nepropadli se do nicoty, nýbrž žijí, protože Bůh je udržuje naživu.

Proto můžeme na své zemřelé myslet nejen ve smyslu pouhé vzpomínky, nýbrž ve smyslu blízkosti a blízko jsme jim svou modlitbou. A tak tě prosím: Nejsou-li ještě způsobilí k blaženému patření na Boha, Pane Ježíši Kriste, slituj se nad nimi, buď jim svítilnou, útěchou a občerstvením, dokud nebudou v tvém světle žít napořád. Ty se nad nimi chceš slitovat, vždyť tys jejich Spasitelem, a Písmo svaté o tobě říká, že žiješ navěky, aby ses přimlouval za ty, kdo se blíží k Bohu (srov. Židům 7,25).

(Podle Willibalda Kammermeiera).

***

Modlitba za zemřelé kněze

Bože, tys povolal kněze do své služby a učinils z nich pastýře našich duší. Pokorně ti doporučuji všechny zemřelé kněze, kteří mě za svého života přiváděli k tobě. Vyslyš mou modlitbu a dej jim v nebi blaženost s tvými apoštoly. Amen.

***

K Panně Marii, přímluvkyni za duše v očistci

Svatá Maria, naše veliká přímluvkyně, tvoje mateřská láska zahrnuje stejnou měrou všechny duše vykoupené krví tvého Syna, Pána Ježíše. Když myslíme na své zemřelé, srdce se nám naplňuje smutkem. Avšak máme neomezenou důvěru v tvou přímluvu. A proto, vznešená královno, přicházíme k tobě. Smrt zpřetrhala pozemské svazky, ale nesetřela lásku spojující nás s těmi, kdo žili ve stejné víře jako my. Maria, v očistci čeká bezpočtu duší s palčivou netrpělivostí, abychom jim pomohli svou modlitbou a záslužnými skutky. V Kristově lásce pozvedáme jejich jménem oči i srdce s prosbou k tobě, láskyplná Matko všech věřících. Dopřej zdaru naší modlitbě! Svou mateřskou přímluvou jí propůjč sílu, aby se dotkla srdce Ježíše, našeho Spasitele! Tvá nedosažitelná vznešená svatost kéž zastoupí naši ubohost, tvá láska naši bezcitnost, tvá moc naši slabost!

Královno nebes, dej, ať se brzy splní žhavá touha umírajících, aby se jim dostalo blaženého patření na Boha. Dobrá matko, obzvláště tě prosíme za duše svých příbuzných, kněží, všech, kdo šířili úctu k tobě, činili druhým dobře a měli s nimi soucit, a konečně i za duše, na které nikdo nevzpomíná.

Dej, ať se všichni jednou setkáme v nebi a v tvé blaživé přítomnosti ať se společně se svatými smíme v nebi radovat z Boží blízkosti. Pak ti budeme, naše dobrá matko a neúnavná těšitelko, na věky děkovat za všechny milosti, které jsi nám vyprosila. Amen.

Zdrávas Maria 3x
Odpočinutí věčné dej jim, Pane 1x
(Pius XI)

Litanie za duše v očistci

Pane, smiluj se nad ubohými dušemi, které trpí v očistci, a pomoz:

Mým drahým rodičům: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Mým sourozencům a příbuzným: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Mým přátelům a nadřizeným: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Mým vychovatelům, učitelům a duchovním vůdcům: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem kněžím katolické církve: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem řeholníkům a řeholnicím: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem mým dobrodincům: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem, na které s láskou v modlitbě vzpomínám: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem, kterým jsem kdy ublížil: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kdo mně ublížili: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem duším, které tě milovaly: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří jsou nejbližší nebi: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří nejvroucněji po tobě touží: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří nejvíce trpí: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří jsou nejdále vysvobození: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří jsou nejopuštěnější: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří se často modlili za zemřelé: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří pečovali o stavbu, údržbu a výzdobu kostelů: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Obhájcům svaté víry: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří hřešili ze zvyku a jen divem Boží milosti byli zachráněni: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří zanedbávali přijímání svatých svátostí: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Lehkomyšlným, kteří svůj čas promarnili: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Vlažným v modlitbě: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kteří nedbali na konání dobrých skutků: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kdo nepřipraveni na smrt náhle zemřeli: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem obětem násilí, bojů a válek: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem zemřelým v žalářích a koncentračních táborech: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem, kdo zahynuli při katastrofách dopravních prostředků: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Všem, kteří zahynuli při živelních katastrofách: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

Těm, kdo před smrtí nepřijali svátosti: *Můj Ježíši, milosrdenství!*
Všem, kteří dnes nebo zítra zemřou: *Můj Ježíši, milosrdenství!*
Mé vlastní duši, až bude jednou stát před tvým soudem: *Můj Ježíši, milosrdenství!*

**Odpočinutí věčné dej všem věrným zemřelým, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji.
Amen.**

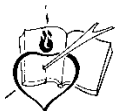
**Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i
vždycky a na věky věků. Amen.**

(Modlitba sv. Pia X.)

Předsevzetí

Moje předsevzetí pro příští dva týdny

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2016
tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz